

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

LEDEN 2005 *** ROČNÍK VI.*** ČÍSLO 1

Citát inspirující:

Dostojevskij ... On utrpení potřeboval, protože jinak pro něj život vůbec nic neznamenal. To je vlastně jeden z problémů literatury. Zdravý, šťastný a spokojený spisovatel toho nemá moc co říct.

William Saroyan – Kluci a holky, když jsou spolu

tma

si dává krátké

spaní

tichý je večer

nesoumračný

slunovrat – k zimě

nové zavolání

po honech

bude čas

sněhu lačný

**P
a
v
e
l**

**Z
e
m
a
n**

PSÁT ČI NEPSAT !?

Přátelé, pište! I když lidé dnes čtou málo a poezii snad vůbec ne. Čtou snad opravdu jen nadšenci, kteří sami píší a nemají naději. Lépe řečeno: peníze. Protože jim se tiskne jenom velice sporadicky. Není ten, kdo by saturoval náklady vydání a také zajistil distribuci – tedy opět mezi těch „x“ potencionálních zájemců, co sami píší a mohli by mít případně ze zvědavosti zájem si něco koupit.

Mladičkový redaktor renomovaného vydavatelství se nejspíše až stitlivě natáhne po vašem rukopisu s jistou nadějí, že to snad přec jen nejsou verše, ale další z dobře prodejných kuchařek nebo pamětí některé televizní celebrity. A zrovna to vám řekne: „pokud to přijmeme, tak počítejte s vydáním tak za čtyři pět let. Ale spíše vůbec ne. Nikdo to nekupuje. Dnes frčí celebrity z televize.“

Některému z nás se k vydání podaří sehnat sponzora. Takových šťastlivců rozhodně není mnoho. Přesto knížečky vycházejí a do obecních knihoven docházejí zdarma malé knížečky a časopisy literárních kroužků, které svou útlostí lákají k prohlédnutí a pohazení v rukou jako něžná dívčí lýtka po jaru. Proč?

Nezbývá totiž, než si udělat radost, ušetřit na jídle a pořídit si vše za své, zaplatit tiskárnu, osobně rozdat výtisky knihovnám a přátelům. Je to jako když každému dáte jen tak pro nic za nic 70 – 100 Kč z rozpočtených nákladů. Možná pár kousků někde zkusit komisionálně rozprodat, ale s žalostným výsledkem. Ovšem – získáte hřejivý pocit, že jste něco udělali pro českou literaturu a svou seberealizaci. A také je tu přec jen rozdíl proti jiným finančním nákladům, kdy také málo užitečně vynaložíte na něco prostředky. Třeba na auto: nakonec ho stejně ojezdíte nebo rozbijete, nic z něj nezbude a pes neštekne. Jako by nebylo. Je to ale zase lepší, než když vynaložíte značné prostředky na získání manželky. Může být, že ji pak ani sami nevyužíváte, čte si v ní někdo, kdo vůbec nepřispěl. Ale to je hloupý příklad.

Zato obyčejná knížečka s vaším autorským jménem je věčná hned! Jako neočekávaný dárek může být zdrojem překvapení až uleknutí třeba u ošetřujícího personálu v nemocnici. A není to úplatek! Vždyť zkuste doktorovi podstrkat stejnou finanční hodnotu 70 –100 Kč (dokonce v drobných), koho by to neurazilo. Knížka – to je něco jiného, zvláště když dostatečně skromně podotknete, že je to vaše dílko. Většinou nejspíše obdarovaného knížka nezajímá, ale znejistí, co to je za člověka a zda by také třeba stížnost na nekvalitní léčení nenapsal ve verších. Pak nejspíš tu knížečku někomu dá a ona začne pouť otloukánka mezi lidmi jako zvláštní druh podivného neúplatkového všimného a možná i vaše jméno někomu utkví v paměti.

Není v Čechách věc, která by se nerozkecala. I z nejtajnějších sejfů obrany státu. Tak proč by se nerozšířila i zvěst o autorovi? Dobré je mít současně i nějaký známý průšvih, jako je prokázaná i neprokázaná nevěra, smrtelná nemoc, nedávná autohavárie, vyhození domu, být někým oloupen a případ

prošel tiskem. To vždy naše bližní potěší. Ano – jsou i tací, kteří sice neradi, ale přesto věnují značný obnos jen proto, aby zjistili, co že ten blázen od vedle vlastně blbne, že píše, a měli na něho případně i průkazný materiál. Ale těch je málo. Peněz je škoda.

Snaha uplatnit se na trhu není nic snadného. Za studií vzpomínám na vyprávění profesora Regnera, jak jim za první republiky před branou ústecké chemičky stály hloučky čerstvě vystudovaných inženýrů a chtěli zadarmo (!) na půl roku či rok vzít do práce, aby ukázali, že umí a dostali pak trvalé zaměstnání s platem. Prvorepubliková nekoordinovaná nadprodukce inženýrů byla (tedy v drastičtějším měřítku) v něčem podobná dnešní nadprodukcí dobrovolných psavců.

Jsou ovšem také jednotlivci – a těch zas tak málo není – kteří po přijetí darované knížky vás hned uzemní, že kdysi také psali, ale nechali toho už na gymplu, nebo stále ještě píší, ale ven s tím nejdu. A tak jsem si s jedním původně nepříjemným panem kardiologem popovídali možná hodinu o literatuře a potíživě se psaním, zatím co se čekárna přepřlňovala pacienty. Ukázal se nakonec jako pán velmi příjemný. Ne že by vyřešil mé zdravotní potíže, ale získal jsem řadu úplně jiných užitečných informací, zdravotně bohužel nevyužitelných. A také snad protekční lidský přístup pro příště.

Je samozřejmě nesmysl uplatňovat knížku veršů jako dárek kdekoliv. Např. v uhelných skladech, v autoservisu, či na finančním úřadě. Ale už taková pohřební služba stojí za zvážení. V knížce veršů je přeci tolik krásných motivů na parte! Každý musí vycítit sám, kde dát to, kde ono. Bylo to „před klíčkema“, je to i po nich. Přitom – jak už bylo řečeno – knížku vlastních veršů nelze pokládat za korumpující materiál, stejně jako kyselé domácí víno. Je to obraz křehké duše za často nevalně vypadajícím obličejem. Je to navštívenka jinak prázdné peněženky.

A proto, lidé: Piště! A sami vydávejte! Má to přec jen něco do sebe. Až si knížky budete při setkáních vyměňovat jako navštívenky, bude u nás dobře. Takhle kulturní národ určitě nikde není. Mimochodem – nedávno jsem stejným způsobem získal Malou zeleninovou kuchařku. Knihu za knihu – řekl ten pán. No odmítnete to! I když byste to sám nekoupil.

Ale třeba už tím literatura začíná čistit svá malá okénka! Josef Jindra

VÍTE,ŽE ...

- Vladislav Kracík a Martin Pařízek pokřtili v pátek 17.prosince na autorském čtení v novopacké knihovně svoji novou sbírku Ó bože, už zas?

- Pavel Zeman vydal koncem roku 2004 v nakladatelství Alga - Omega v Dobřejovicích svoji sbírku Mé dny - mé noci. Vyšla v nákladu 100 kusů s ilustracemi paní Věry Martínkové a obsahuje průřez autorovou tvorbou let minulých (19 básní).

- Dvě básně profesora novopackého gymnázia Tomáše Dočekala vybrali sestavovatelé Sborníku literární ceny Vladimíra Vokolka 2004 mezi uveřejněné ve výše jmenovaném sborníku. Právě zařazení jeho tvorby do sborníku svědčí o tom, přestože nezískal žádnou z cen, že jeho tvorba patřila k těm lepším.

- Na poslední loňské schůzce LISu představila Jarmila Novotná již svůj sedmý počin, a to brožurku Skorkoviny, kde můžete najít průřez její tvorby v uplynulém roce.

- Povídka Zlaty Zákoutské Silvestrovská záhada vyšla v Jičinském čtvrtletníku č.5 (prosinec).

- Na internetových stránkách Libereckých listů (prosinec) jsou uvedeny tři povídky Václava France a jeho představení.

- V nominacích na Jivínského Štefana nechybí řada členů našeho spolku i samotný spolek za uspořádání Jičinského poetického jara. Vyhlášení se bude konat 25.února v Nové Pace (viz na www.jivinsky.sf.cz - stránky obhospodařuje Martin Žantovský).

- v podnikovém časopise společnosti SpofaDental a.s. Spofadentalák (ročník 6, číslo 5) uveřejnil Václav Franc 6 svých historek ze zubní ordinace (článek Trocha čtení na Silvestra "Veselo jak u zubaře").

- Václav Franc vystoupil v Městské knihovně v Jičíně 7.prosince v čítárně U čerta se svojí pohádkou Jak se čert pekla bál.

- V Místní kultuře č.12/2004 vyšel článek Václava France Literární řehečská slepice objevena Amerikou a upoutávka Bohumíra Procházky Publikace s cenným informačním obsahem (o knize Evy Bílkové Pod Valdickou branou).

- V Listech starohradské koniky (číslo 4, prosinec 2004) vyšlo Vánoční literární čtení s ukázkami z tvorby členů LISu (Bohumír Procházka – O libáňském vodníkovi, Zuzana Matějovská – Večer, Josef Jindra – Chvála hlíny, Jarmila Novotná – Libáňská borovička, Václav Franc – Z mých juvenilíí aneb Než kohout třikrát zakokrhá ...). V úvodu je vzpomenuata akce LISu 26.listopadu v Libáni.
Václav

VŽDYCKY JEDNA NOC - Markéta Hejkalová

Jméno Markéty Hejkalové (dříve Pražákové) není naší čtenářské veřejnosti neznámé. Je známa především jako ředitelka Podzimního knižního trhu v Havlíčkově Brodě a pracovnice rodinného nakladatelství Hejkal. Pod dívčím jménem uveřejnila ve sborníku Mladé fronty Zelená sedma v roce 1988 novelu Mimo mysu (před lety jsem ji četl). Pokud mě paměť neklame je dokonce vnučkou Františka Křeliny, autora z našeho kraje, který patřil k ruralistům.

Markéta Hejkalová je podnikavá žena, neboť vedle organizování knižních akcí pracovala několik let v diplomatických službách ve Finsku a právě tyto svoje zkušenosti využila i v představované knize.

Hlavní hrdinka Ilona je mladá žena, která se, po rozchodu s bývalou láskou Tomášem, zamiluje do ředitele globální Firmy. Prožije s ním dovolenou v Malajsii a jejich vztah i přes velký věkový rozdíl končí sňatkem. Vše výše napsané by napovídalo o nějakém románu z červené knihovny, ale opak je pravdou. Počáteční idylka rychle končí. Místo slibované Malajsie odjíždí Ilona za svým manželem do Finska, který má z prvního manželství malou dcerku a především vážně nemocnou bývalou manželku. Její vysněný muž se v návalu kritických situací mění, místo cestování je Ilona uvázána v panelovém domě v Helsinkách. Potýká se s problémy s jazykem, ale třeba i s prací (pracuje nakonec na českém velvyslanectví).

Druhou hlavní postavou je Ilonina matka Renata, která pracuje jako dealerka farmaceutické firmy. Její vztah k manželovi prochází krizí a ona jej řeší milostným vztahem s bývalou hudební hvězdou Fredym. I ona prochází celou řadou složitých momentů obou vztahů, přichází o práci a hledá smysl života než úplně zestárne.

Na obálce knihy je i doporučení od Ludvíka Vaculíka. Souhlasím s ním, že se nejedná o žádnou hlubokou psychologii, ale o zobrazení nelehkého života žen, nucených přizpůsobovat se mužům, jejich představám o životě.

Podle mého názoru je román Vždycky jedna noc dobrá kniha. Cením si především detailního popisu života ve Finsku (ani tam nelétají pečení holubi přímo do úst - viz např. připomínky o drahých restauracích atp.). Na druhou stranu si myslím, že by hlubší ponor do nitra hlavní hrdinky nebyl na škodu věci. Je ale možné, že jako muž chápu některé věci jinak než ženy, kterým především bych román Markéty Hejkalové doporučil.

Václav

JAK TO VIDÍM ... (malá literární črta – věnováno ZDDR)

S netajenou hrůzou jsem dnes kolem poledne vyslechl informaci p. Romana Šmuclera, moderátora televize Nova, že druhý díl úspěšné teenagerovské komedie *Prci, prci, prcičky 2* sledovalo více jak 1,5 milionu diváků. Jeden z nich, který tento údaj tipl téměř nachlup přesně dostal za téměř správnou odpověď jakousi cenu. Ale necht' je mu přáno!

Všiml jsem si, že v poslední době s podobnými filmy či tituly téměř roztrhl pytel. A tak se téměř ve stejný čas v kinech objevil i trhák s názvem *Holky to chtěj taky*. Nejsm nikterak pruderní. Čtyři roky strávené na internátu, dva roky vojny, rozvod a další životní zkušenosti mne naučily snažit se dívat na řadu věcí a mezilidských vztahů s nadhledem a zbytečně nepropadat hořkosti. Jenomže čas od času se prostě neubráním, abych nepropadl určité apatii. Zvláště musím – li se nevyhnutelně setkat s něčím, co je podle mého mínění kolektivní duševní potrat stáda blekotajících blbů (filmový štáb, scénáristé atp.) A vzhledem k tomu, že dosud netrpím chronickou idiocií, projevující se mimo jiné například i tím, že člověk přestane vnímat dlouhou povlávající slinu dosahující od jeho úst až do pasu, jejíž hustota a vazkost je přímo úměrná dřívě požitým tekutinám. Jenomže to už jsem odbočil.

Zkrátka všiml jsem si, že s erotikou a dalšími aspekty sexuálního života se v současnosti příliš cirátů nedělá. Možná se mylím, ale milování jsem vždycky pokládal za ryze soukromou, intimní věc dvou citově sblížených lidí, kteří po sobě touží. Mám bohužel tu smůlu, že jsem se narodil do doby, kdy na všech čarách vítězí pozěří, exhibicionisté a baviči různé úrovně a kalibru, jimž opravdu nic není svaté. Vede mne to však i k úvaze, že z čistě uměleckého hlediska by každý začínající autor – jde – li mu o rychlý a strmý vzestup nahoru, měl své dílko především vhodně pojmenovat. Toho bezpochyby s vědomím finančního efektu využila i spisovatelka I. Obermanová, která svůj románek pro českou veřejnost nazvala tuším *Matky to chtěj taky*. Závěrem se odvážím říci, že kdyby svého času byl Karel Marx odvážnější a méně ostýchavý, mohl jeho stěžejní literární kus být na seznamu bestsellerů dodnes. Ovšem s znali bychom nejspíš pod názvem *Prcitál*. Od věci možná ani nebude zkusit pro další generace přehodnotit názvy jiných notoricky známých děl klasiků. A proto hned navrhuji B. Němcová – *Babička to chce taky* nebo J. Foglar – *Prci, prci, Záhada hlavolamu* ..

Pokud jsem někoho urazil, omlouvám se, ale i lidská trpělivost má někdy své meze.

Milan Čiler

SILVESTROVSKÉ POZNÁVÁNÍ aneb poznáte SAMI SEBE.

Dnes uveřejňuji správné odpovědi z KOBRY 12/2004. Podle první věty autora, je to bývalý nebo současný člen LISu, jste měli poznat autora. A jak jste dopadli, si můžete dnes ověřit. Tady jsou správné odpovědi - ukázky i se jménem autora a názvem díla:

- 1) Krkonošské chaloupky mého dětství byste už ani lupou nenašli ... Zlata Zákoutská - Kukátko do minula
- 2) Sestřičko, přišel jsem vrátit ty berle ... Bohumír Procházka - Berle
- 3) Zuzance bylo devět let, když to všechno začalo. Renáta Šťastná - Zuzanka
- 4) Pošmourný den se zvolna chýlil ke konci ... Zdeněk Žemlička - Jezero
- 5) Bydleli jsme v hotelu, který se jmenoval Kolchyda. Jiří Patka - Světlo na pobřeží
- 6) Naše rodina žije od nepaměti v Bystřici. Václav Franc - František
- 7) Mulder a Scullyová prošli branou Smetanových sadů. Petr Veselý - Devátý z osmi
- 8) Miláčku, ještě jednou, naposledy, Tě takto oslovuji ... Dana Beranová - Dopis
- 9) Do literatury vstoupila jako devatenáctiletá ... Jana Hofmanová - Irma Geisslová
- 10) Tak co, jdeš sama, ju ? Martin Žantovský - I cesta může být cíl
- 11) Plamínky svíčky večerní na kuchyňském stole lehce zní, tělo jeho neslyšně oddechuje, prožil svůj poslední soud a konečně ví, kdo je. Monika Eberlová - Chodba úsvitu
- 12) Jmenuje se vlastně Antares, ale všichni mu říkáme „Alfe“. Josef Jindra -
Můj přítel Alf Václav

ČAJ PRO CHVÍLE POHODY 6

Netradičně v lednu vychází další, již 6 číslo, ČAJe , které je ještě svátečně laděno. Představí se v něm hlavně Zlata Zákoutská dvěma rozdílnými povídkami. Štědrovečerní náladu doplňuje povídka Václava France Štědrovečerní host. Jozef dřevník Borovský zaměnil svátky vánoční za Velikonoce a s dvojicí koumáků Františkem a Ludvíkem nás zavedl na Velký pátek. Hostem ČAJe je hlavní organizátorka literárního klubu Mělnický Pegas Zdenka Líbalová, představující intimní poezii. Václav

VÁNOCE A MY ?!

Zatímco moje matka v rámci akce Vánoce vyhlásila rychlostí závod ve stírání podlah, či se mi lopatkovo – smetákovou metodou snaží rovnat páteř, aby mi ve finále mohla slavnostně udělit řád vyčenenchaného drobečku, za což jsem jí nesmírně vděčný, protože neskončím v ústavu pro převýchovu zvlčilých mladých mužů s pověstí nenapravitelného porušitele panen. Na základě zkušeností s domácími pracemi bych se mohl hbitě ucházet i o práci metaře komnat (Vhodný aristokrat by se pro mne jistě našel!), já se však se vši možnou mírou trpělivosti (skořicové, pelyňkové, vanilkové, rozmarýnové, hořcové) snažím nedat najevo našvanost ze všech těch nečekaných nájezdů na nedotknutelné hájemství mého pokoje a se zaťatými zuby přehlížím i výhrůžky typu, že by takové vánoční nepořádníky nechala s chutí dvakrát či třikrát otočit v bubnu auta, které rozvážá betonmix.

Po pravdě řečeno mi Vánoce především mění stravovací návyky, protože jsem nucen po měsících brambor konzumovaných na loupáčku, náhle pozřít nekontrolovatelné množství cukroví, řízků, salátu, šampaňského a jiných potravin, které běžně nekupujeme, protože na ně prostě nemáme, i když mne nedávno redaktoři Radiožurnálu ubezpečili, že průměrný plat se v Čechách blíží polovině průměrného platu, který obvykle berou zaměstnanci v sousedním Německu. Ono je takové tvrzení hodně povrchní a ošemetné, zvláště dáme – li dohromady deset platů dělníků v textilce a jeden plat jejich generálního ředitele, z čehož nám vyjde docela přijatelný průměr.

Vánoce pro mne však znamenají i možnost prožít na vlastní kůži otřepané úsloví jedna kapsa prázdná, druhá vysypaná. A to za prvé buď díky obratným reklamním trikům obchodníků, v případě druhém nelze nevzpomenout stejné obratné kapsáře. Nevím, kdo nás naučil tak důkladné onanii konzumu, tak průhledné a trapné etiketě banality? Snad mi odpoví některý z mých čtenářů. Každopádně i mne čeká návštěva některého z obchodů či supermarketů, abych tu mohl rozfofrovat těžce uškrudlený peníz za dárky. Tvůrci teorie o magické síle tržního hospodářství si při vyslovení slova Vánoce mnou ruce jako čarodějové, kteří vyslovili magickou formuli. Až příliš často si musím připomenout chování obyvatel starověké Sparty. Ti své kretény odkládali do Taygetu, zatímco my je stavíme v čelo státu a na odpovědná diplomatická místa. Ale to jsem odbočil...

Vánoce, svátky, které nám mají připomenout narození božího syna!! Ach, ano, přál bych si, aby mne naučily nemilovat chiméry a pozlátka, ale skutečné lidi.., protože nelze nemilovat a nezraňovat. Řekněte, proč jen člověk není z nugátu a srdce nemá perníkové?

A tak všem lidem dobré vůle přeji, aby je v tom vánočním shonu nepostihla fraktura duše, aby konzumovali dostatek reklam, protože podvýchova je opravdu zlá věc a vůbec aby se měli fajn..

Milan Čiler

CO SI MYSLÍ ANDĚLÍČEK (DÍTĚ V ČESKÉ POEZII)

Nakladatelství Větrné mlýny 2004, kniha vyšla u příležitosti 30. Letní filmové školy v Uherském Hradišti. Uspořádali Ivan Petlan a Tomáš Lotocki. Fotografie Jindřich Štreit.

Před Vánoce mi ke mně doputovala kniha **Co si myslí andělíček (Dítě v české poezii)** a musím napsat, že mně udělala radost. Jedná se o výbor poezie o dětech a je v ní poezie 136 autorů, v abecedním pořadí od Aškenázyho po Žáčka. Je zde zastoupena skutečně generace básníků od 17. století (Adam Václav Michna z Otradovic), přes klasiky 19. století (Mácha, Erben, Neruda, Vrchlický, Sládek a další) po celý průřez stoletím dvacátým. Co si cením na celé knize, že zde nejsou žádné politické mantinely, ale rozhoduje skutečně kvalita veršů. Najdete zde totiž vedle sebe například tvorbu Karla Kryla, Ivana Martina Jirouse ale i Karla Sýse, Michala Černíka či Josefa Šimona.

Oceňuji, že se sestavovatelé nebáli dát příležitost novým jménům v české poezii. Nemyslím tím třeba jen nositele Ortenovy ceny z let nedávných (Radek Malý, Věra Rosí, Bogdan Trojak), ale i zcela mediálně neznámým. Potěšilo mě, když jsem našel i šest básniček mělnické básničky Zdenky Líbalové. Její neveselá, ale realistická poezie do sborníku právem patří.

A nyní k vlastnímu obsahu - není to vždycky jenom radostné skotačení dětí, právě naopak, v řadě básní se autoři vypořádávají se svým dětstvím (válkou viděnou dětskýma očima, úmrtí blízké osoby, rozpady rodin, nenaplněné lásky atp.). Ale je zde i víra v dětství, v návraty do chvil, kdy svět byl viděn dětsky naivníma očima. A myslím si, že nejen autoři, ale i čtenáři, se při pročítání stránek vrátili do světa kluků a holek a nechali se unášet na houpacím koni do světa dávno uprchlého dětství.

Kniha dostala název podle stejnojmenné básně Jiřího Ortena. Jsem rád, že v jedné knize mám moje oblíbené básně (např. Kainarova Kocourka, Skácelovo Dětství či Pohádku Josefa Václava Sládka). Nesmím zapomenout ani na tvorbu držitele Nobelovy ceny Jaroslava Seiferta, který, kromě dalších básní, výbor uzavírá svým Věnečkem šalvějí. Kniha je vkusně doplněna černobílými fotografiemi Jindřicha Štreita, vidícího svět dětí v nejrůznějších situacích.

Každý výbor má své nedostatky, lze diskutovat zda nechybí ta či ona báseň, ale celkově si myslím, že sestavovatelé obsáhli většinu toho podstatného, co v české poezii o dětech bylo za několik století napsáno. Děkuji jim za zdařilé dílo, ke kterému se budu rád vracet a myslím si, že může posloužit třeba i učitelkám ve školách jako zdroj pro recitaci dětí u příležitosti různých besídek či při práci dramatických kroužků.

Václav

ZAUJALO MĚ aneb KRÁTCE ...

... Kdo má zájem o teze přednášky Lubomíra Machaly z Olomouce o současné české literatuře, nechť se přihlásí u Jany Benešové v knihovně.

... v Magazínu DNES č.49, z 19.prosince 2004 vyšel rozhovor s Robertem Fulghumem, který zde představuje svůj nový román Třetí přání a odpovídá na řadu otázek literárních, ale i třeba na svoje účinkování ve volebním štábu neúspěšného kandidáta na prezidenta Johna Kerryho. Určitě stojí za přečtení!

... Cenu Jiřího Ortena za rok 2004 získala třidvacetiletá Marie Šťastná z Valašského Meziříčí za sbírku Krajina s Ofélií. Václav

POŘÍDTE SI "PÍSIČKO"

I v LISu se občas mluví o tom, jaká je to nehoráznost chtít po autorech, aby texty posílali v počítačovém zpracování. Vzpomněl jsem si na některé naše autory, když jsem četl 31. číslo Psiho vína, kde šéfredaktor Jaroslav Kovanda v úvodním článku Nevěřte fámám mimo jiné píše, cituji:

"Abychom byli operativnější, potřebujeme od autorů, aby posílali své příspěvky výhradně elektronickou poštou. Nemáte-li e-mail, použijte obyčejnou poštu, ale do obálky přibalte disketu. Neberte to, prosím, jako nějaké třídní omezení, ale za dobu přepisování Vašeho textu na písíčko může šéfredaktor napsat třeba i báseň (!). Nevlastníte-li počítač, řekněte kterémukoliv děcku na ulici a ono Vám to za šumák dá do pořádku. Do pořádku znamená: přeposle do Psiho vína."

Tak co, LISáci?

Václav

SOUTĚŽE

Řehečská slepice

Uzávěrka literární soutěže Řehečská slepice 2005 je již 20. ledna 2005. Bližší informace na www.rehec.zde.cz nebo v Kobře č. /2004. Václav

Literární soutěž na téma menšin

Nevládní neziskové sdružení ROMEA vyhláší literární soutěž, které se může zúčastnit každý, kdo do 15. února pošle jakýkoliv literární text na téma Romové či ostatní menšiny. Mohou to být pohádky, povídky nebo jen popsání dobré či špatné zkušenosti, veselé či smutné historky, související s Romy nebo s lidmi z ostatních menšin. Text by neměl přesahovat dvě stránky. Vyhlášení výsledků soutěže proběhne na konci února na stránkách <http://skola.romea.cz>, kde najdete podrobné informace. Prochor

PETR KERSCH: ZVĚROKRUH A JINÉ POVÍDKY a ZLATÝ ČASY

„Sliby se maj plnit o Vánocích ...“, zpívá Janek Ledecký a já při malé inventuře zjistil, že jsem zapomněl v Kobře představit dílo děčínského autora Petra Kersche. Poznal jsem jej ve Varnsdorfu, kde v roce 2000 získal 1.cenu za povídku Notes (byla vydána varnsdorfskou knihovnou). S jeho tvorbou se můžete setkat v nejrůznějších novinách a časopisech, třeba i v plzeňském PLŽi (prožil na Plzeňsku mládí). Přestože vystudoval Vysokou školu chemickou, ponechal si duši pozorovatele a prozaika, který svoje zážitky nosil dlouho v sobě, aby v 90.letech 20.století začal fejetony a povídky svěřovat papíru. Mohli jste se s ním setkat i vloni v květnu na Jičínském poetickém jaru (příspěvek Deset indiánů je i ve sborníku), ale jeho dosud nejvýznamnější tvorba je seřazena ve dvou knihách povídek, a to Zlatý časy (vyšlo 2002) a Zvěrokruh a jiné povídky (2003).

Na přebalu své knihy autor píše, že se sbírka povídek hodí ideálně do kapsy, na chalupu, na plovárnu nebo do čekárny k zubaři. Ale já si myslím, že to nejsou jenom tuctové příběhy, je v nich s nadhledem zobrazen život v běžných situacích, ale čtivě, napínavě. Knihy jsou určeny možná spíše starším čtenářům, neboť se v nich autor vrací do období 2.světové války (např. povídka Učitel a žák se dotýká židovské otázky či zkušenosti mladé dívky s fašistickou perzekucí v povídce Notes), ale třeba i do období socialismu (povídka Autodráha a další). Nevím, do jaké míry jsou povídky autobiografické, ale určitě jsou promyšlené do posledního detailu, a tudíž bez osobního prožitku by je snad ani nebylo možno tak přesně vykreslit.

Zájemci o Kerschovy knihy necht' se obrátí na adresu: Petr Kersch, Stoliční 2, 405 01 Děčín 2. Já se tímto Petrovi omlouvám za zpoždění a držím mu palce, aby ve své pracovně pod horou Kváderberk napsal ještě hodně zajímavých povídek, fejetonů a knížek, které si získají své vděčné čtenáře, mezi které dovoluji přiřadit i svoji maličkost.

Václav

PŘIPRAVOVANÉ SETKÁNÍ V DOMAŽLICÍCH

Loňské Jičínské poetické jaro zažehlo plamen, který se šíří naší republikou a od 15. do 17. dubna 2005 (pátek až neděle) se uskuteční další setkání, tentokrát v Domažlicích. Jedna z organizátorek, Lucie Popovičová, mně požádala, abych zjistil, kdo by do Domažlic od nás předběžně jel. Vážní zájemci, přihlaste se u mne nejpozději do 20.ledna 2004. Bližší podrobnosti organizátoři slíbili později.

Václav

MŮJ TVŮRČÍ TÝDEN

Josef JINDRA

Šéf se zlobí: „Darebáci!
Aspoň nákou bajku!
Bydlím stále
v Nové Pace
na ulici K Hájku.“

Čtvrtého těžkého rána
alespoň dva rýmy.
Dopravím je
k Nové Pace
už do příští zimy?

Prvního těžkého rána
sepsal jsem dva rondely.
Už je nesu
k Nové Pace.
Kvalita je v -----!

Pátého těžkého rána
mám jen jeden ritornel.
Špatnej je
a v Nové Pace
koupím za něj -----.

Druhého těžkého rána
vytvořil jsem haiku.
Už s tím běžím
k Nové Pace
do ulice K Hájku.

Je tu šesté těžké ráno,
nevím, co bych napsal.
Nemám nic
pro Novou Paku!
včera jsem moc chlastal.

Třetího těžkého rána
stvořil jsem dva sonety.
Jak tak chodím
k Nové Pace
musím šetřit na boty.

Sedmý den už odpočívám.
Práce? Tu mám k dobru!
Moh' bych běžet
k Nové Pace
rozmnožovat Kobru.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní
tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 6. Číslo 1. Leden 2005
(12. ledna 2005)
www.kobra.zde.cz